

исканията на богатитѣ и ученитѣ и да приематъ равни и еднакви свободи и права за бедни и богати, за учени и неучени. Така и станало.

Но макаръ да държелъ страна къмъ богатитѣ, Стоиловъ се показалъ голѣмъ родолюбецъ. Въ едно заседание на Събранието поискалъ думата и съ ясенъ и приятенъ гласъ изговорилъ велико родолюбиво слово. Вчерашниятъ миренъ, кротъкъ, благоразуменъ български младежъ днесъ става апостолъ. Стоиловъ настоява предъ Народното събрание да избере свои хора и да ги прати до князе, министри и царе, на които да се оплачатъ, защо се измъчва наново българския невиненъ народъ? Защо Македония остава да пролива сълзи подъ чужда власть; защо Тракия да има турски паша; защо турска войска и стража да стоятъ по Стара планина? Малко ли кърви и сълзи се пролѣха въ Батакъ, Брацигово, Панагюрище на мъченици българи... Стамболовъ стоялъ въ съседната стая и съ развълнувано сърдце слушалъ Стоиловитѣ прави думи. Събранието негодувало отъ неправдата и се чудѣло, що да прави.

Наистина, Константинъ Стоиловъ държелъ съ богатитѣ, но мнозината отъ народнитѣ представители, които били синове на бедни родители или на възстаници, па и сами се били за освобождението като опълченци, знаели Стоиловото добро сърдце и неговата честностъ, та го избрали въ комисията, която Събранието изпратило въ Русия да благодари на императора Александра II за освобождението и да съобщи, че е избранъ князь Александъръ Батембергъ за князь на Българското княжество.

Съ своето хубаво държане, съ своята разумностъ и добъръ говоръ Стоиловъ спечелилъ голѣма обичъ. Като се върналъ въ България, новиятъ младъ князь Александъръ I го назначилъ въ двореца си за секретаръ и съветникъ. Така Стоиловъ станалъ другаръ на княза въ България и въ странство. Минали се години.